

podvodném, ani nepředsevzala činnosti, která by byla vedla ke spáchání podvodu, byla by totiž, jak praví stížnost, bývala způsobitou přivoditi výsledek. Rovněž uchyluje se zmateční stížnost tvrzením, že obžalovaná sama nevyplňovala žádných přihlášek, způsobem, přičicím se ustanovení § 288 čís. 3 tr. ř., od skutkového zjištění rozsudkového, dle něhož obžalovaná v přihlášce ze dne 22. prosince 1916, kterou žádala o vyživovací příspěvek, nevyplnila položku, týkající se majetku, a dle něhož dále ve své žádosti ze dne 15. září 1917 o 10 procentní přídavek k příspěvku vyživovacímu uvedla výslovně, že nemá majetku, a že je proto nucena žítí jen z příspěvku toho. Nepřípadnou je námitka stížnosti, že bylo povinností úředníka sepisujícího, uděliti obžalované příslušné poučení, neboť, nehledě k tomu, že ona zjištění rozsudková nikterak nenاسvědčují tomu, že kterýsi úředník vůbec s obžalovanou nebo pro ni co sepisoval, nemůže se obžalovaná omlouvatí neznalostí shora citovaných ustanovení zákonných a není tudíž ani zmateční stížnosti volno činiti ve prospěch její jakési závěry z té okolnosti, že se jí snad zmíněného poučení nedostalo. Své povinnosti, udati úřadu majetkové poměry své i svého manžela jak v přihlášce o příspěvek, tak v žádosti o přídavek k němu podle pravdy, nemohla si obžalovaná býti nevědoma, a rozsudek dospívá tudíž k případnému závěru, že obžalovaná učinila ona nesprávná udání vědomě. Právně bezpodstatným je konečně důraz, který klade stížnost na skutečnost, rozsudkem arci zjištěnou, že totiž obžalovaná škodu způsobenou státu úplně nahradila. Ustanovení § 187 tr. zák. o beztrestnosti následkem účinné lítosti nemají při podvodu místa, s jiného právního hlediska nemá náhrada škody při řešení otázky pachatelova zavinění významu a proto i nalézací soud shledal v ní správně pouze okolnost, polehčující obžalované dle § 47 c) tr. zák. při výměře trestu.

Čís. 812.

Pod pojem zprznění ve smyslu § 128 tr. zák. spadá jakékoliv zneužití těla dítěte, jakmile jest způsobilé, by vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen k podráždění pachatele.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr I 823/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 27. května 1921, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným zločinem zprznění dle § 128 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného brojí jen proti odsouzení pro zločin dle § 128 tr. zák. z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. dovozujíc, že pouhé ohmatávání stehýnek dítěte, při němž se ani přirození jeho nebylo dotknuto, neopodstatňuje předpokladů § 128 tr. zák. a mohlo by nejvýše, při velmi přísném posouzení věci, spadat pod § 516 tr. zák. Než napadené odchylné právní stanovisko rozsudku vyhovuje zákonu; § 128 tr. zák. omezuje nečudnou činnost pachatelovu záporně jen potud, že nesmí jíti o pohlavní

zneužití dítěte rázu, uvedeného v § 127 tr. zák., ježto by pak v úvahu přišel tento, těžší tresty ukládající předpis zákonný. Jinak opodstatňuje skutkovou podstatu zločinu dle § 128 tr. zák. každá, za účelem pohlavního ukojení předsevzatá činnost pachatelova, jež vůbec spadá může pod pojem pohlavního zneužití. Sem však spadá každé za uvedeným cílem předsevzaté zneužití těla dotyčné osoby ve věku dětském, jakmile vůbec jest způsobilé, aby vedlo k pohlavnímu ukojení, ba i jen k podráždění. Netřeba proto, by zneužití stalo se přímo na pohlavním ústrojí oběti, stačí i každý jiný, dle zkušenosti témuž cíli sloužící dotek těla, tedy i v tomto případě zjištěné ohmatávání stehen okolo přirození. O pouhém přestupku dle § 516 tr. zák. nemůže tu býti více řeči, tento mohl by po případě se zločinem dle § 128 tr. zák. jen konkurovati.

Čís. 813.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

»Jiným zbožím« ve smyslu § 13 lich. zák. jest jakékoliv zboží kromě předmětu požadovaného, tedy i předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr II 609/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 1. února 1921, pokud jím byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 13 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované uplatňuje zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., dovozujíc, že zjištěný skutek obžalované neopodstatňuje přečinu dle § 13 lichevního zákona, ježto zákon slovy »jiné zboží« označuje dle souvislosti zboží, nenáležející mezi »předměty potřeby«. Než názoru tomu nelze přisvědčiti. Důvodová zpráva právního výboru uvádí po této stránce, že § 13 čelí oné formě zastřené lichvy, kde obchodník prodával zboží jen s podmínkou, že kupitel odebere ještě jiné, proň třeba bezcenné věci. Rozhodujícím jest dle toho i dle znění § 13 lichevního zákona toliko, že šlo o »jiné zboží« než o předměty potřeby, jichž kupující potřeboval, a jichž proto koupí nabyti se snažil. Ne na okolnosti, bylo-li ono jiné zboží, na jehož odebrání prodávající prodej předmětů potřeby, kupitelem požadovaných, činil závislým, předmětem potřeby ve smyslu § 1. lichevního zákona, nýbrž na tom, že prodej předmětu potřeby byl odepřen, neodebere-li kupitel i jiné, jakékoli zboží, jež koupiti si nepřál, jest skutková podstata přečinu dle § 13 lichevního zákona závislou. Poukazuje-li zmateční stížnost na domnělou neshodu zákona, jímž trestal by se případ, kde prodávající prostě požaduje zřejmě přemrštěnou cenu za předmět potřeby, dle okolností mírněji, než případ, kde prodávající kupitele jaksi odškodňuje poskytnutím dalšího zboží, byť i tímto nežádaného, sluší uvést, že zákon novými trestnými podstatami snažil se zasáhnouti právě takové formy válečné lichvy, které se vyvinuly ze snahy, aby dosavad platné